

— Ти не изпреваряй. Сдържай си гласеца! — обадилъ се Петлю. — Кога стане време, заедно ще почнемъ... Чакайте да видя, отде гласътъ иде.

И Петлю подхвъркналъ на дърво високо. Недалечъ въ гората свѣтлинка съгледалъ. Слѣзълъ и зашепналъ:

— Да вървимъ, другари! Щѣлъ палатъ съгледахъ. Отдалече грѣе. Гошавка тамъ има. Тихичко да идемъ. И безъ да ни чакатъ, дружно да запѣемъ! За тазъ изненада, вървамъ, ще получимъ голѣма награда!

Тръгнали. Вървѣли... Изведнажъ се спрѣли. Гледатъ — предъ тѣхъ кжша. Прозор-

